

WANDA'S DOCHTER NADINE WERD IN 2006 VERMOORD.
VORIG JAAR WERD ZE OMA

‘Het **VERDRIET** zit in al mijn cellen, daarnaast is er gelukkig ruimte gekomen voor **NIEUW LEVEN**’

Prachtige blauwe ogen en een stralende lach. **Nadine Beemsterboer** (20) staat vol in het leven als ze op 2 december 2006 door haar ex-vriend wordt vermoord. Het gebeurt in een vlaag van waanzin, nadat Nadine de relatie heeft verbroken. Nadine's ouders Wanda en Jacques, haar zus Jacqueline en grootouders blijven verbijsterd achter. Sinds voorjaar 2013 is **Wanda** (58) oma van kleindochter Nienna. Wanda: ‘In onze familie is een enorm verdriet, waar we Nienna uiteraard niet mee willen belasten.’

“We proberen Nienna los te zien van Nadine, want Nadine is niet te vervangen. Dat kan niet en bovendien, dat moet je niet willen. Nienna is een compleet individuutje met een eigen karakter. Nienna lijkt op Jacqueline en haar vader Rick, niet zozeer op Nadine. Het idee van het vervangen van Nadine hebben we bij Jacqueline gezien na het overlijden van Nadine. Ze ging dezelfde dingen doen als haar overleden zusje, zoals bijvoorbeeld streetdance en ze kleeedde zich korte tijd net als Nadine. In haar verdriet probeerde ze twee dochters tegelijk te zijn voor ons en voor zichzelf. We hadden allemaal onze eigen manier om met de moord op Nadine om te gaan. Jacqueline probeerde haar dus te vervangen. Jacques ging volledig in de regelstand. Hij is begrafenisondernemer, dus eerst regelde hij op fantastische wijze de uitvaart van Nadine, daarna volgde de oprichting van de Nadine Foundation. Het was Nadine's droom om beroemd te worden als danseres of presentatrice en zich dan optimaal in te zetten voor het welzijn van dieren. Doelstelling van de Nadine Foundation is om deze droom alsnog uit te laten komen. Geweld voorkomen, door gastlessen te geven over zinloos geweld, is het andere doel. De foundation vraagt om regelen, dingen op poten zetten en voor elkaar krijgen. Daar stortte Jacques zich op. Ik ging het eerste jaar elke dag uren naar de kamer van Nadine en huilde en schreeuwde van onmacht en verscheurende pijn. Mijn emoties kwamen er direct als een vloedgolf uit. De jaren daarna heb ik een boek geschreven over wat er is gebeurd. Dat was mijn manier van verwerken. Bij Jacques kwam zijn verdriet pas echt los nadat Nienna was geboren vorig jaar. Zijn verdriet uit zich in ontroering. Het raakt hem bijvoorbeeld als Nienna ligt te slapen of hem ineens omhelst. Hij voelt zich dan een jankebalk, maar ik vind het

prachtig om te zien. Zo'n klein meisje is ook zo kostbaar!”

GROOT CADEAU

“We waren heel blij toen Jacqueline vertelde dat ze zwanger was. Het voelde als zo'n groot cadeau. Naast blij waren we tegelijk bezorgd, want het moest natuurlijk wel allemaal goed gaan. En het is allemaal goed gegaan. Na de onvergetelijk mooie geboorte van Nienna, thuis in bad, schoven Jacques en ik een plekje op. Dat kleine meisje vormt een nieuwe generatie binnen ons gezin, maar het opa en oma worden voelt voor ons als een nieuwe dimensie. Misschien wel een diepere dimensie dan voor andere grootouders, omdat wij als geen ander weten hoe het leven ineens een onbegrijpelijke wending kan maken. Hoe kostbaar het leven is en hoe je nooit weet hoe lang je nog is gegund. En dus genieten we van elk moment en koesteren Nienna. Elke

week passen we minimaal een dag op en dan blijft Nienna slapen. Maar tussendoor zien we haar ook vaak. Weer een baby in huis maakte veel bij ons los. We kwamen in Hoorn wonen toen ik zwanger was van Nadine. Zij was voor ons de laatste baby in dit huis. Door weer met luiers en flesjes in de weer te gaan, leek het soms net als vroeger met Nadine. Nienna is een aparte naam die je meestal tegenkomt als 'Nina'. Vlak na de dood van Nadine kreeg ik van een collega een beeldje van een elfje met de naam Nienna, omdat dat de elfennaam is van Nadine. Jacqueline vond dat zo mooi, dat ze toen al bedacht dat wanneer ze ooit een dochter mocht krijgen, zij Nienna zou gaan heten.”

MOEDER-DOCHTER GESPREK

“Mijn relatie met Jacqueline was heel goed, maar is na de geboorte van Nienna

Jacques, Wanda, Jacqueline en Nienna

nog verder verdiept. Ik vind het heel bijzonder om haar als moeder te zien. Ze is echt een super moeder, vol aandacht, geduld en liefde. Jacqueline is veel met haar bezig en met haar ontwikkeling. Zo leert ze Nienna nu bijvoorbeeld babygebarentaal. Dat is bedoeld om goed met je kind te kunnen communiceren als je baby zelf nog niet kan praten. In het begin had ik zoiets van: Nienna is nog maar een jaar, ze kan prima horen, is dat nodig? Maar het pakt zo goed uit, dat had ik nooit verwacht. Nienna praat nog

Uiterlijk lijkt Nienna niet op Nadine, maar ze delen wel een passie: dieren. Met de Nadine Foundation ondersteunen we onder andere Alertis, de stichting die het Berenbos beheert in Ouwehands Dierenpark. Met Nadine en Jacqueline zijn we daar heel vaak geweest. In april zijn we met Nienna naar de opening van het gerenoveerde Berenbos geweest. Ze was zo onder de indruk, zo klein als ze is. Deze zomer komt Nienna een weekje logeren en dan gaan we opnieuw naar het Berenbos. Het lijkt me zo bijzonder

aangaf spijt te hebben en ons te willen ontmoeten. Jacques wilde dat wel, ik tot kortgeleden niet. Misschien heeft het iets te maken met Nienna, en doorgaan door dingen af te sluiten? Ik weet het niet. Maar afgelopen voorjaar hebben we hem ontmoet in de gevangenis. Daar heb ik gezien dat hij verdriet heeft van wat hij heeft gedaan en aangericht. Ik heb stappen kunnen zetten, maar vergeven, ik weet niet eens hoe dat zou moeten werken, in alle eerlijkheid. Toch ben ik allesbehalve bitter.

‘Mijn dochter Jacqueline zei dat ze nu zo veel beter begrijpt wat het verlies van Nadine voor mij betekent. Omdat ze nu zelf moeder is’

niet, maar kan met gebaren ‘vertellen’ of ze bijvoorbeeld een fles wil of heeft gepoept. Wonderlijk en handig. En dan hebben we ineens een moederdochtergesprek dat ik niet snel vergeet. Laatst vertelde Jacqueline me dat ze nu zoveel beter begrijpt wat het voor mij betekent om Nadine te moeten verliezen. Omdat ze nu zelf moeder is. Dat raakte me zo diep. Als gezin willen we niet te bezorgd zijn, maar dat valt niet mee. Jacqueline en ik gaan daarom binnenkort een EHBO-cursus voor kinderen volgen, dat voelt goed. Het geeft een gevoel van controle om te weten wat we moeten doen als er iets met Nienna gebeurt. Want één ding is duidelijk: er mag in ons gezin absoluut niets ergs meer gebeuren.

om daar met Nienna rond te lopen, letterlijk in de voetstappen van Nadine.

NIET VANZELFSPREKEND

Jacques en ik zijn blij en dankbaar dat we van ons gezin en onze kleindochter kunnen genieten. We weten door contact met lotgenoten dat dat niet vanzelfsprekend is. Andere nabestaanden kunnen door hun boosheid hun leven niet meer op pakken. Vergeven is voor mij iets groots en ongrijpbaars. Ik weet niet of dat ooit verandert. Lange tijd ben ik totaal niet bezig geweest met de dader. Ik had hem ‘gewist’, hij mocht geen enkele rol meer spelen in ons leven. Voor Jacques was dat anders. We ontvingen verschillende brieven van de dader waarin hij

Het verdriet zit in al mijn cellen en dat zal tot mijn laatste adem zijn. Daarnaast is er gelukkig ruimte gekomen voor nieuw leven. Zo voelt dat. En dus genieten we intens van Nienna. Van ontelbare kleine en grote momenten. Ik zie de wereld om ons heen door haar ogen. Zo wees ze me gisteren op een vogeltje in de tuin. Nienna wil dat ik dat vogeltje ook zie, ze wil delen, zo lief. Vannacht sliep ze bij ons. Om 6 uur vanmorgen heb we haar een flesje gegeven, tussen ons in. Daarna viel ze met zo'n tevreden lachje weer in slaap, vol vertrouwen. Volledig overgave. Dan geniet ik zo dat ik zweef.”

nadinefoundation.nl